σκέψεις για το κυπριακό φασισμό

Ο κυπριακός φασισμός δεν είναι υπόθεση του παρελθόντος. Διακρίνουμε γύρω μας σημάδια που μας λένε πως ισχύει το ακριβώς αντίθετο. Ότι δηλαδή ο φασισμός υπάρχει γύρω μας, άσχετα αν δεν είναι πάντα ορατός και άσχετα αν δε θέλουμε να τον βλέπουμε. Ως φασισμό έχουμε ορίσει πάνω κάτω το εξής: Ο φασισμός δεν είναι απλά εκείνοι οι ξυρισμένοι τύποι που λιώνουν στα γυμναστήρια και φοράνε μαύρες "pit bull" φανέλες – είναι κάτι πολύ πιο περίπλοκο, και βαθιά ριζωμένο στην κυπριακή ιστορία. Ως φασισμό θα ορίσουμε την επίθεση του κεφαλαίου απέναντι στους εργάτες -για ταξικά συμφέροντα που βαφτίζονται συνήθως «εθνικά» ή «πολεμικά»- και την υποτίμηση των τελευταίων, τη χάραξη κάθετων διαχωρισμών στο εσωτερικό της εργατικής τάξης και τη στρατιωτική διαχείριση είτε κάποιων κομματιών της, είτε της εργατικής τάξης ολόκληρης, καθώς και της εξόντωσης – όχι κατ' ανάγκη σωματικής – εκείνων που «περισσεύουν».

Θα ισχυριστούμε λοιπόν πως οι εθνικές ονειρώξεις που παίρνουν πολύ σοβαρή μορφή με την κάθοδο του Γρίβα στο νησί και τη σύσταση της ΕΟΚΑ ήταν κάτι πολύ πιο σκοτεινό από όσο αφήνεται να εννοηθεί. Γιατί μετά το '50 πέθαναν οι εργατικοί αγώνες? Για την ελληνική πλευρά, τη θέση των εργατικών διεκδικήσεων πήρε το εθνικό όραμα της ένωσης με την Ελλάδα, και για τους «άλλους» (τουρκική πλευρά) αυτό της διπλής ένωσης/διχοτόμησης.

Επίσης πρέπει να πούμε ότι αυτό που ονομάζουμε φασισμός, σ'αυτό το νησί είναι κάτι ιδιαίτερα περίπλοκο. Για να εξηγήσουμε, αυτοί που παίρνουν θέση ενάντια στο φασισμό (με ποικίλους τρόπους), θεωρούν τον Γρίβα (και την ΕΟΚΑ Β') ως τους κύριους εκφραστές αυτού του φαινομένου. Και θέτουμε εμείς την εξής, καθόλου αθώα ερώτηση: η στρατηγική του Μακάριου για εντάσεις και συγκρούσεις (με μπροστάρηδες φασίστες παρακρατικούς) που οδήγησαν τους τουρκοκύπριους να μένουν σε «θύλακες» που ήταν γύρω στο 5% του νησιού (ενώ οι τουρκοκύπριοι ήταν γύρω στο 20% και υπήρχαν πολλά μιχτά χώρια) πώς μπορεί να ονομαστεί αν όχι φασισμός?

Ο φασισμός δεν είναι κάτι που ανοίγεις 1-2 βιβλία, ακούς καμιά ιστορία για τις βαρβαρότητες του '63 και το ΄χεις καταλάβει. Δεν ισχυριζόμαστε προφανώς ότι κατέχουμε το κλειδί σ' αυτή τη θολούρα που έχουν κατασκευάσει οι κυρίαρχες αντιλήψεις γύρω από το φασισμό. Όμως ρίχνοντας μια ματιά στην ιστορία, ο φασισμός στρέφεται ξεκάθαρα εναντίον των καταπιεσμένων αυτού του τόπου, τους διαχωρίζει και τους βάζει να μισούν το γείτονα, το συνάδελφό τους. Σήμερα βέβαια παίρνει και άλλες μορφές: στρέφεται και εναντίον των χιλιάδων εργατών και εργατριών μεταναστών που βαφτίζονται «παράνομοι» και βιώνουν την πιο άγρια εκμετάλλευση, μια εκμετάλλευση που οι πλείστοι επιλέγουν να παραβλέπουν, μια εκμετάλλευση που κρύβεται πίσω απ' το βλακώδες «μας παίρνουν τις δουλειές».

Το να σταθούμε απέναντι στο φασισμό λοιπόν, φαντάζει μαραθώνιος. Από πού να το πρωτοπιάσεις? Εμείς δε θέλουμε έναν αντιφασισμό αντανακλαστικό, που να ξυπνάει και να θυμάται ότι υπάρχει όποτε κάνουν κάτι οι φασίστες. Θέλουμε έναν αντιφασισμό που να είναι καθημερινός αγώνας, όχι μόνο ως αντίθεση σε κάτι, αλλά ως κομμάτι της επικοινωνίας μεταξύ μας, των σχέσεων που προσπαθούμε να χτίσουμε, την κοινωνική αλληλεγγύη που δε γνωρίζει φύλο, έθνος, ηλικία. Αυτό ήταν και το σκεπτικό πίσω από τη διαδήλωση στις 20/10. Ότι δηλαδή δε περιμένουμε τις «αφορμές» αλλά κάνουμε πράξη την προσπάθεια για έναν αντιφασισμό που να είναι μέρος της καθημερινότητάς μας. Σε θέμα συνείδησης, κουλτούρας, σχέσεων...

Τα λέμε λοιπόν στη πλ. Ελευθερίας, το Σάββατο 20/10 στις 18:00 (antifa διαδήλωση)

μαθητική ομάδα Σκαπούλα - skapoula.espivblogs.net